

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтод

Аз Лавҳаҳои Қадим то Масъулиятҳои Муосир: Ошкор сохтани Сафари Аҳд

Jeff Pippenger

2024-02-03

Ҳангоме ки Худованд бо Исроили қадим ба аҳд даромад, Ӯ ду лавҳаро ҳамчун асос ва рамзи муносибати аҳд пешниҳод намуд. Ин ду лавҳа ҳамчунин масъулияти Исроили қадимро муайян мекарданд, ки ба ҷаҳон шаҳодати зиндаи он ду лавҳаро пешкаш намояд. Ҳангоме ки Худованд бо Исроили муосир ба аҳд даромад, Ӯ ду лавҳаро ҳамчун асос ва рамзи муносибати аҳд пешниҳод намуд. Ин ду лавҳа ҳамчунин масъулияти онҳоро муайян мекарданд, ки ба ҷаҳон шаҳодати зиндаи ҳамаи чор лавҳаро пешкаш намоянд.

Ду лавҳа ба Исроили воқеии қадим дода шуданд, дуруст пас аз он ки Худо онҳоро аз ғуломии воқеии асорати Миср раҳо кард ва аз миёни ноумедии гузариши баҳри Сурх гузаронид. Давраи замоне, ки Исроили воқеии қадим дар асорат буд, дар нубувват ба таври мушаххас ҳамчун чорсаду сӣ сол муайян шуда буд, ва дар айёми асорат Исроили воқеии қадим рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтумро фаромӯш кард ва риояи онро тарк намуд.

Ду лавҳа ба Исроили рӯҳонии навин фақат баъд аз он дода шуданд, ки Худо онҳоро аз ғуломии рӯҳонии асорати католикӣ раҳо бахшида, аз миёни ноумедии бузурги соли 1844 гузаронд. Давраи замоне, ки Исроили рӯҳонии навин дар асорат буд, дар нубувват ба таври мушаххас ҳамчун як ҳазору дусаду шаст сол муайян шуда буд, ва дар ҳоли асорат Исроили рӯҳонии навин рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтумро фаромӯш кард ва риояи онро бас намуд.

Дар ҳамаи таърихе, ки Худо ба Мусо ду лавҳаро дод, то онҳоро назди Исроили қадим бибарад, бародараш Ҳорун пайкари тиллоии ғӯсоларо месохт. Ду лавҳаи Даҳ Аҳком муайян месозанд, ки Худо Худои ғайратманд аст, ва ғайрати Ӯ ба вижа бар зидди бутпарастӣ зоҳир мегардад; ва ҳангоме ки Мусо аз кӯҳ фуруд меомад, Исроили қадим урён гирди пайкари тиллоие, ки аз ҷониби ҳамаи касе сохта шуда буд, ки барои сухангӯи Худо баргузида гардида буд, рақс мекард.

Ва Мусо ба Ҳорун ҳамаи суханони Худовандро, ки ӯро фиристода буд, ва ҳамаи мӯъҷизаҳои ӯро, ки ба ӯ амр фармуда буд, гуфт. Ва Мусо ба Ҳорун рафта, ҳамаи пирони банӣ-Исроилро ҷамъ оварданд; ва Ҳорун ҳамаи суханонро, ки Худованд ба Мусо гуфта буд, баён кард ва мӯъҷизаҳои ӯро дар назари мардум ба ҷо овард. Хуруҷ 4:28–30.

Бародари он набӣ, ки Исроили қадимро дар ҷараёни таърихи аҳд, ҳангоме ки ду лавҳаи аҳд дода шуданд, роҳбарӣ мекард, пешвои исёни сурати рашк буд. Шавҳари он набия, ки Исроили муосирро дар ҷараёни таърихи аҳд, ҳангоме ки ду лавҳаи аҳд дода шуданд, роҳбарӣ мекард, пешвои исёни соли 1863 буд; ва соли 1863 аввалин насли адвентизмро нишон медиҳад, ки ҳамчун сурати рашк муаррифӣ мешавад, ки дар даромадгоҳи дарвозаи қурбонгоҳ гузошта шудааст.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун чашмони худро ба сӯи шимол бардор». Пас ман чашмони худро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, дар ҷониби шимол, назди дарвозаи қурбонгоҳ, дар даромадгоҳ ин тимсоли рашк қарор дошт. Ҳизқиёл 8:5.

«қурбонгоҳ» рамзи Масеҳ аст.

«Мо дар хатари омехта кардани муқаддас ва одӣ қарор дорем. Оташи муқаддас, ки аз ҷониби Худост, бояд дар кӯшишҳои мо истифода шавад. Қурбонгоҳи ҳақиқӣ Масеҳ аст; оташи ҳақиқӣ Рӯҳулқудс аст. Илҳами мо ҳамин аст. Танҳо ҳамон вақт, ки Рӯҳулқудс инсонро роҳбарӣ ва ҳидоят мекунад, ӯ машваратдиҳандаи бехатар мебошад. Агар мо аз Худо ва аз баргузидагони Ё рӯй гардонем, то назди қурбонгоҳҳои бегона пурсучӯ кунем, ба мо мувофиқи аъмоли худ ҷавоб дода хоҳад шуд». Selected Messages, book 3, 300.

«Дарвоза» — калисо аст.

«Барои ҷоне, ки фурӯтан ва имондор аст, хонаи Худо бар рӯйи замин дарвозаи осмон мебошад. Суруди ҳамду сано, дуо, суҳаноне ки намояндагони Масеҳ ба забон меоранд, воситаҳои мебошанд, ки Худо таъйин кардааст, то қавмеро барои калисои боло, барои он ибодати олитаре омода созад, ки ба он ҳеҷ чизи нопок дохил шуда наметавонад». Testimonies, volume 5, 491.

Дар соли 1863, адвентизми Лаодикия ба калисои расман ба қайд гирифташудаи ҳукукӣ таъдир ёфт ва дигар ҷунбиш набуд. Дар он лаҳза онҳо ба таърихи калисо «ворид шуданд». Дар соли 1863, калисои Масеҳ ба иттиҳоди ҳукукӣ бо ҳукумати Иёлоти Муттаҳида ворид гардид. Дар ҳамон сол онҳо ҳамчунин ҷадвали қалбакиро ҷорӣ карданд, то ду лавҳи муқаддаси Ҳабаққуқро иваз намоянд. Ҳамин ки лавҳи дуюм омода гардид, аз назари таърихи нубувват онҳое ки ба воситаи Ҳорун намуна оварда шудаанд, дар ҳоли омода кардани тасвири қалбаки буданд.

Фармони дуюм огоҳии мушаххастарин бар зидди бутпарастӣ ва сачда ба тасвирхост. Ҳамчунин дар ҳамин ҷо Худо ҳислати Худро ҳамчун Худои ғайюр ошкор месозад. Ҳамчунин дар он ҷо Ё ин усулро баён мекунад, ки довариро бар шарирон то насли сеюм ва ҷорум нигоҳ медорад. Даҳ Аҳком нусхаи хаттии ҳислати Масеҳ мебошанд.

«Барои рад кардани Масеҳ, бо натиҷаҳои ки пас аз он ба амал омаданд, онҳо масъул буданд. Гуноҳи як миллат ва ҳалокати як миллат ба зиммаи роҳбарони динӣ буд.»

«Оё дар рӯзҳои мо низ ҳамин таъсирот амал намекунанд? Оё аз боғбонони тоқзори Худованд бисёре нестанд, ки ба пайи қадамҳои роҳбарони яҳудӣ мераванд? Оё муаллимони динӣ одамонро аз талаботи равшани каломи Худо дур намесозанд? Ба ҷойи он ки онҳоро дар итоат ба шариати Худо тарбия намоянд, оё онҳоро дар таҷовуз аз он тарбия намекунанд? Аз бисёре аз минбарҳои калисоҳо ба мардум таълим дода мешавад, ки шариати Худо барояшон ҳатмӣ нест. Ривоятҳо, ойинҳо ва русумоти башарӣ болобардошта мешаванд. Гурури ва қаноатмандии худ аз сабаби атоҳои Худо парвариш меёбанд, дар ҳоле ки даъвоҳои Худо нодида гирифта мешаванд.»

«Ҳангоме ки одамон шариати Худоро канор мегузоранд, намедонанд, ки чӣ мекунанд. Шариати Худо нусхаи хаттии хислати Ёст. Он принципҳои подшоҳии Ёро дар бар мегирад. Касе ки қабул кардани ин принципҳоро рад мекунад, худро берун аз маҷрое қарор медиҳад, ки баракатҳои Худо дар он қорӣ мешаванд». Christ's Object Lessons, 305.

Хислати Масеҳ сурати Ёст, ва он дар бар мегирад, ки Ё Худои ғаюр аст. Ғайрати Худо дар Масеҳ ошкор гардид, вақте ки Ё ду бор маъбадро пок сохт. Дар поксозии нахустини маъбад, шогирдоне ки ин амалро диданд, баъдтар ба ёд оварда шуданд, ки Навиштаҳо ба ғайрати Худо ишора мекарданд.

Ва Иди Фисҳи Яҳудиён наздик буд, ва Исо ба Уршалим баромад, ва дар маъбад онҳое ёфт, ки говон ва гӯсфандон ва кабӯтарон мефурӯхтанд, ва саррофон нишаста буданд. Ва чун тозиёнае аз ресмончаҳо сохт, ҳамаи онҳоро аз маъбад берун ронд, ҳам гӯсфандонро ва ҳам говонро; ва пули саррофонро рехт ва мизҳоро чаппа кард; ва ба онҳое ки кабӯтарон мефурӯхтанд, гуфт: «Ин чизҳоро аз ин ҷо бардоред; хонаи Падари Маро хонаи тичорат масозед». Ва шогирдонаш ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: «Ғайрати хонаи Ту Маро фурӯ бурдааст». Юҳанно 2:13–17.

Дар Навиштаҳо, ҳам дар ибронӣ ва ҳам дар юнонӣ, калимаи «ғаюр» ҳамчунин ҳамон калимаи «рашкдор» аст. Онҳо як калимаанд. Вақте ки Масеҳ маъбадро пок кард, Ё рашки Худоро зоҳир менамуд, ки ин сифати хислати Худост, ки дар аҳкоми дуюм муайян шудааст, ва он махсусан бар зидди бутпарастӣ зоҳир мегардад. Вақте ки Мусо бо ду лавҳа аз кӯҳ фуруд омад ва дарк кард, ки Ҳорун чӣ кардааст ва мардум чӣ мекарданд, ӯ он ду лавҳаро шикаст. Он ду лавҳа сурати ҳақиқии рашк буданд, зеро онҳо намоёндагӣҳои ҷисмонӣ буданд, ки Худоро ҳамчун Худои рашкдор муайян мекарданд. Вақте ки Мусо он ду лавҳаро шикаст, ӯ маҳз ҳамон рашкero зоҳир менамуд, ки дар аҳкоми дуюм муайян шудааст.

Ва Мусо рӯй гардонида, аз кӯҳ фуруд омад, ва ду лавҳи шаҳодат дар дасти ӯ буд; лавҳҳо бар ҳар ду ҷониби худ навишта шуда буданд; ҳам аз ин тараф ва ҳам аз он тараф навишта шуда буданд. Ва он лавҳҳо кори Худо буданд, ва навиштаҷот навиштаҷоти Худо буд, ки бар лавҳҳо ҳаққонӣ шуда буд. Ва чун Еҳушаъ овози мардумро, ҳангоме ки онҳо фарёд мезаданд, шунид, ба Мусо гуфт: «Дар урдугӯҳ овози ҷанг аст». Ва ӯ гуфт: «На овози онҳост, ки барои ғолибият нидо мекунанд, ва на овози онҳост, ки аз мағлубият фарёд мекашанд; балки овози сурудхонҳоро мешунавам». Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳамин ки ӯ ба урдугӯҳ наздик омад, гӯсоларо ва рақсу бозиро дид; ва ҳашми Мусо аланга зад, ва ӯ лавҳҳоро аз дасти худ афканда, онҳоро дар зери кӯҳ шикаст. Хуруҷ 32:15–19.

Ду лавҳа шаҳодати хислати Худо буданд. Хислати Худо он суратест, ки бояд дар инсонҳо ба воситаи адолати Масеҳ шакл гирад. Ду лавҳа сурати ҳақиқии ғайрат буданд, ва Ҳорун маҳз дар ҳамон вақте, ки сурати ҳақиқии ғайрат ба Исроили қадим дода мешуд, сурати қалбакии ғайратро падида овард. Онҳое ки Масеҳ дар ботини онҳо шакл гирифтааст, сурати Ё ва ҷомаи адолати Ёро доранд; вале иштирокдорони ҷашни Ҳорун урӯн рақсида истода буданд, зеро онҳо Лоудикиёниён буданд. Лоудикиёниён «бечора, ва мусибатзада, ва камбағал, ва кӯр, ва урӯн» мебошанд.

Ва чун Мӯсо дид, ки қавм бараҳна шудаанд; (зеро Ҳорун онҳоро барои расвоиашон дар миёни душманонашон бараҳна гардонида буд). Ҳуруҷ 32:25.

Соли 1856, ҳафт сол пеш аз он ки чадвали қалбақӣ таҳия гардад, ҳам Яъқуб Уайт ва ҳам Эллен Уайт муайян карданд, ки ин ҳаракат ба ҳолати Лаодикия гузашта буд. Дар соли 1863, Адвентизм аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳамон қадар «урён» буд, ки Исроили қадим ба таври аслӣ «урён» буд, ҳангоме ки онҳо гирди симои қалбақии рашк мерақсиданд. Он қалбақие, ки Ҳорун сохта буд, бӯте аз тилло буд, вале он симои ғӯсолае буд, ки ҳайвон аст. Он симои ҳайвон буд, ва ҳамчунин симое барои ҳайвон. Ғӯсолаи тиллоӣ симои ҳайвон буд, аммо он ҳамчунин ба худоёне бахшида шуда буд, ки Ҳорун ба ноҳақ эълон кард, ки Исроилро аз бандагии Миср раҳо кардаанд.

Ва ӯ он чизҳоро аз дасти онҳо гирифт ва бо асбоби наққошӣ онро шакл дод, баъд аз он ки онро ба сурати ғӯсолаи рехтагарӣ сохта буд; ва онҳо гуфтанд: «Инҳоянд худоёни ту, эй Исроил, ки тӯро аз замини Миср берун оварданд». Ва чун Ҳорун инро дид, қурбонгоҳе пеши он бино кард; ва Ҳорун нидо дода, гуфт: «Фардо идест барои Худованд». Ва онҳо субҳи рӯзи дигар барвақт бархоста, қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим карданд ва қурбониҳои саломатӣ оварданд; ва қавм нишастанд, то бихӯранд ва бинӯшанд, ва бархостанд, то айшу бозӣ кунанд. Ҳуруҷ 32:4–6.

Ғӯсолаи тиллоӣ тасвири ҳайвоне буд, аммо он ба худоёни козиб бахшида шуда буд, ва бинобар ин он ҳамчунин тасвири (қурбоние) барои ҳайвон буд. Он тасвир аз тилло сохта шуда буд, ки рамзи Бобил аст, ва он ғӯсола буд, ки олитарин шакли қурбонӣ дар хизмати муқаддасгоҳ мебошад. Он ба худоёни Миср бахшида шуда буд. Бобили асроромез (зеро ҳамаи шаҳодатҳои нубувватӣ поёни ҷаҳонро муайян мекунанд) аз зане иборат аст, ки бар ҳайвоне савор аст. Ҳайвоне, ки зан бар он савор аст, Созмони Милали Муттаҳид (даҳ подшоҳ) мебошад, ва рамзи аждаҳо, беҳудой ва Миср аст. Худи зан тақаллуби калисои ҳақиқии Худо аст. Ғӯсолаи тиллоие, ки Ҳорун ба худоёни Миср бахшид, фоҳишаи бузурги Ваҳӣи боб 17-ро пешнамуна буд, ки ӯ Бобил (тилло) аст, бар ҳайвон (Миср) савор мебошад ва калисои тақаллубӣ (ғӯсола) аст.

Ҳамзамон Ҳорун қурбонгоҳе бино кард, ки, чунонки тоза муайян гардид, Масех, қурбонгоҳи ҳақиқиро, ифода мекунад. Сипас ӯ низоми қалбақии ибодатро ҷорӣ намуд, зеро барои рӯзи дигар чашне барои Худованд эълон кард. Ғӯсолаи тиллоии Ҳорун ҳайкале «аз» ва «барои» ваҳшӣ буд, ва он «пеши» Масеҳи қалбақӣ барпо карда шуд, ва рӯзе чудо карда шуд, то низоми дурӯғини ибодати ӯ таҷлил гардад.

Иёлоти Муттаҳида қудратест, ки ҳайкале барои ваҳшӣ барпо мекунад ва сипас ҷаҳонро маҷбур месозад, ки аз намунаи он пайравӣ намояд. Иёлоти Муттаҳида қудрат дорад, ки он низоми ибодатро бар ҷаҳон таҳмил кунад, ва инро дар пеши назари ваҳшӣ, «пеши» он, ба ҷо меоварад.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармебаромад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо суҳан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури ӯ ба амал меоварад ва замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони аввал, ки

захми марговараш шифо ёфта буд, сачда кунанд. Ваҳй 13:11, 12.

Марди гуноҳ, ки папайат аст, ҳамон ҳайвони баҳрии Ваҳй боби сездар аст. Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида чун аждаҳо сухан мегӯяд, дар қонуни якшанбеи ба зудӣ омадани, он гоҳ ба маҷбур сохтани ҷаҳон оғоз мекунад, то барои ҳайвон «пеши» он сурате барпо намояд. Ҳайвоне, ки пеши Иёлотӣ Муттаҳида (ҳайвони заминӣ) аст, папайат (ҳайвони баҳрӣ) мебошад. Папайат Масеҳӣ қалбаки аст, ва Ҳорун сурати тиллоии худро пеши Масеҳӣ қалбаки барпо карда буд, зеро Масеҳ қурбонгоҳи ҳақиқӣ аст. Сипас Ҳорун низоми дурӯғини ибодатро барқарор намуд, чунон ки дар эълони рӯзи ид, ки мебоист фардош баргузор гардад, ифода ёфтааст. Иёлотӣ Муттаҳида низ низоми дурӯғини ибодатро таҳмил мекунад, ва он низ бо рӯзи қалбакии ибодат алоқаманд аст.

Ҳангоме ки Мусо аз кӯҳ фуруд омад, баҳс миёни сурати ҳақиқӣ ва сурати бардурӯғӣ рашк буд — сурати Масеҳ ё сурати Шайтон. Қалбаки аз Масеҳӣ қалбаки (қурбонгоҳ), таҷрибаи қалбаки (Лоудикия), рӯзи қалбакии ибодат («фардо иди Худованд аст») иборат буд. Исёни ғӯсолаи тиллоӣ исёни қонуни якшанбеи наздикояндаро таҷассум мекунад, аммо он ҳамчунин исёни адвентизми Лоудикиягиро дар соли 1863 таҷассум мекунад.

Дар соли 1863 мизи қалбаки ҷорӣ карда шуд, то ҷавохироти ҳоби Миллерро, ки бар ду лавҳи Ҳабаққуқ муаррифӣ гардида буд, пинҳон созад. Он ду лавҳаро ду лавҳе намунасоӣ мекарданд, ки Мусо дар кӯҳ гирифта буд. Дар соли 1863 бо ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико пайванди ҳуқуқӣ барқарор карда шуд, ва ба ин васила ҳаракати миллерӣ поён ёфт ва ҳаракати Лаодикия ба таври ҳуқуқӣ ҳамчун калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ба қайд гирифта шуд. Он муносибат ба воситаи сурати ҳайвон, ки ба Ҳорун мансуб буд, муаррифӣ гардида буд, ки аз ҷиҳати нубувватӣ ҳамчун иттиҳоди Калисо ва Давлат таъриф мешавад; бинобар ин, он намунасоии он буд, ки миллериён дар соли 1863 муносибати Калисо-Давлатро барқарор намуданд, ва ҳамчунин намунасоии Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико дар қонуни наздикояндаи якшанбе буд.

Мастони рақси бараҳнаи Ҳорун, ки таҷрибаи қалбакии Лаодикияро намояндагӣ мекунанд, айнан ҳамон гунаанд, ки ҳаракати Миллерӣ дар соли 1856 ба он мубаддал шуда буд. Таҷрибаи рӯҳоние, ки бо мастони рақси Ҳорун намояндагӣ мешавад, дар муқоиса бо таҷрибаи Мусо қарор дода шудааст, ки ғайрати ҳислати Худоро нисбат ба бутпарастӣ зоҳир мекард. «Рақс» дар нубувват рамзи фиреб аст, ва мастони рақси Ҳорун инчунин фиреbero намояндагӣ мекарданд, ки аз ҷониби Иёлотӣ Муттаҳида ба амал оварда мешавад, вақте ки он ҷаҳонро маҷбур месозад, то ба навои сози Набукаднесар «рақс» кунад, дар ҳоле ки фоҳишаи Сур сурудҳои худро месарояд.

Соли 1863 ҳаракати миллеритии Лоудикия ба калисои расман сабтиномшудаи адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия гузариш кард. Чунон ки дар мақолаҳои пешин муайян карда шудааст, дар соли 1863 Ерихӯ аз нав бино карда шуд, зеро Ерихӯ рамзи фаровонии Лоудикия мебошад ва ҳамчун қалбакии шаҳри Ерусалим хизмат мекунад. Дар соли 1863 ворид намудани ҷадвали қалбакии нубувватӣ тақрори таърихи Ҳорун, ғӯсолаи тиллоӣ ва аблаҳони раққосро ифода мекард. Таърихи наҷоти Баҳри Сурхро хоҳар Уайт борҳо барои

тавзеҳи таърихи адвентизми ибтидоӣ ба кор бурдааст, ва ин татбиқ ба таври комил бо таърихи Мусо ва Ҳорун дар ҷанҷол бар сари сурати рашк мутобиқат мекунад.

Дар соли 1863, насли аввали адвентизми Лоудикия оғоз ёфт, вақте ки сурати ҳасад дар дарвоза (калисо), ки пеши қурбонгоҳ (Масех) буд, гузошта шуд. Он насли аввал баъдан ба таърихи рӯ ба афзоиши қорҳои зишт «дохил шуд».

Пас ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун чашмони худро ба сӯи шимол бардор». Ва ман чашмони худро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, дар тарафи шимол, назди дарвозаи қурбонгоҳ, ин сурати рашк дар даромадгоҳ буд. Ҳизқиёл 8:5.

Мо ин мулоҳизахоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар ин замони даҳшатнок ва пурвиқор ҳолати мо чӣ гуна аст? Афсӯс, дар калисо чӣ қадар ғурур ҳукмрон аст, чӣ қадар риёкорӣ, чӣ қадар фиреб, чӣ қадар дӯстдории либоспӯшӣ, сабуксарӣ ва айшу тамошо, чӣ қадар хоҳиши сарварӣ! Ҳамаи ин гуноҳҳо зехнро тира гардониданд, ба тавре ки чизҳои абадӣ дарк карда нашудаанд. Оё мо Навиштахоро тафтиш накунем, то бидонем, ки дар таърихи ин ҷаҳон дар қучо қарор дорем? Оё мо набояд нисбат ба коре, ки дар ин вақт барои мо анҷом дода мешавад, ва нисбат ба мақоме, ки мо ҳамчун гуноҳкорон бояд ишғол намоем, ҳангоме ки ин кори кафорат идома дорад, фаҳмишманд гардем? Агар мо барои наҷоти ҷонҳои худ андаке ҳам ғамхорӣ дошта бошем, бояд тағйироти қатъӣ ба амал оварем. Мо бояд Худовандро бо тавбаи ҳақиқӣ бичӯем; мо бояд бо пушаймонии амиқӣ ҷон гуноҳҳои худро эътироф намоем, то ки онҳо маҳв карда шаванд.

«Мо дигар набояд бар замини сеҳршуда бимонем. Мо бо шитоб ба анҷоми муҳлати озмоиши худ наздик мешавем. Бигзор ҳар як ҷон бипурсад: Ман дар пеши Худо дар чӣ ҳолат қарор дорам? Мо намедонем, ки то чӣ андоза ба зудӣ номҳои мо бар лабони Масех оварда хоҳанд шуд ва парвандаҳои мо ниҳоятан ҳал хоҳанд гардид. Ох, ох, ин қарорҳо чӣ хоҳанд буд! Оё мо бо одилон маҳсуб хоҳем шуд, ё бо бадкорон шумурда хоҳем гардид?»

«Бигзор калисо бархезад ва пеши Худо аз ақибгардониҳои худ тавба намояд. Бигзор посбонон бедор шаванд ва қарнаро бо садои равшанӣ муайян ба садо дароранд. Ин ҳушдори қатъиест, ки мо бояд эълон кунем. Худо ба хизматгориҳои Худо амр мекунад: “Бо овози баланд фарёд зан, худро дарег мадор, овози худро мисли қарнаи баланд намо ва ба қавми Ман таҷовузи онҳоро ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро нишон деҳ” (Ишаъё 58:1). Дикқати мардум бояд ҷалб карда шавад; агар ин ба амал наояд, ҳар кӯшиш бефоида аст; ҳатто агар фариштае аз осмон фуруд омада, ба онҳо сухан гӯяд, суханони ӯ аз он бештар фоидае нахоҳанд дошт, аз он ки гӯё ӯ ба гӯши сарди марг сухан мегӯяд.»

«Калисо бояд ба амал бедор шавад. Рӯҳи Худо ҳаргиз нахоҳад омад, то даме ки вай роҳро омода насозад. Бояд тафтиши ҷиддии дил вучуд дошта бошад. Бояд дуои муттаҳидона ва пойдор бошад, ва ба воситаи имон даъво намудани ваъдаҳои Худо. Бояд бошад, на пӯшонидани ҷисм бо палос, чунон ки дар замонҳои қадим буд, балки фурутанӣ амиқӣ ҷон. Мо ҳеҷ нахустин сабабе барои табрики худ ва боло бардоштани худ надорем. Мо бояд худро зерӣ дасти қудратманди Худо фурутан созем. Ӯ зоҳир

хоҳад шуд, то чӯяндагони ҳақиқиро тасалли диҳад ва баракат бахшад». Selected Messages, book 1, 125, 126.